

20 ค.ศ. 2532

สำนักจัดสรร

ผลของการฝึกบริหารศีรษะแบบคาวธอร์น่านผู้ป่วยเวียนศีรษะ
จากการเปลี่ยนท่าที่ศีรษะ

The Effects of The Cawthorne's Head Exercise on The
Benign Paroxysmal Positional Vertiginous Patients.

นิยา สออารีย์

อภินิพนธ์

จาก

คณะวิทยาศาสตร์ ม.มหิดล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาพยาบาลศาสตร์

พ.ศ. 2531

ISBN 974-586-516-8

สงวนลิขสิทธิ์

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ ผลของการฝึกบริหารศีรษะแบบคอว์ธอร์นจันผู้ป่วย
 เวียนศีรษะจากการเปลี่ยนท่าที่ไม่ทราบสาเหตุ
 ผู้วิจัย นางสาว นีญา สออารีย์
 ปรึกษา วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (พยาบาลศาสตร์)
 คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ เพ็ญจันทร์ ส.โรมานยพงศ์, ค.บ., ค.ม.
 สัจจิตรา ประสานสุข, M.D., D.L.O.
 (Vien.), D.L.O (London.), F.I.C.S.,
 Cert. of Proficiency in ORL.
 (Thai Medical Council)
 เขาวลัทธิ เลาะห์จินดา, วท.บ., ค.ม.
 วันที่สำเร็จการศึกษา 6 มกราคม 2532

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษา ผลของการฝึกบริหารศีรษะแบบคอว์-
 ธอร์นจันผู้ป่วยเวียนศีรษะจากการเปลี่ยนท่าที่ไม่ทราบสาเหตุ โดยใช่วิธีการ
 วิจัยแบบกึ่งทดลอง กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ป่วยเวียนศีรษะจากการเปลี่ยนท่าที่มา
 รับการรักษาที่หน่วยโสตประสาท ภาควิชา โสต นาสิก ลาริงซ์วิทยา
 คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล จำนวน 54 ราย ในระหว่างเดือน
 พฤศจิกายน 2529 ถึงเดือนมีนาคม 2530 ตัวอย่างทุกรายได้ผ่านการ
 ตรวจวินิจฉัยจากโสตแพทย์แล้วว่า เป็นผู้ป่วยเวียนศีรษะจากการเปลี่ยนท่า
 ชนิดเป็น ๆ หาย ๆ โดยไม่ทราบสาเหตุ และได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3
 กลุ่ม กลุ่มละ 18 ราย คือ กลุ่มทดลอง 1 เป็นผู้ป่วยเวียนศีรษะที่ได้รับยาแก้
 เวียนศีรษะ วิตามินบี 1-6-12 และการฝึกบริหารศีรษะแบบคอว์ธอร์น กลุ่ม
 ทดลอง 2 เป็นผู้ป่วยเวียนศีรษะที่ได้รับวิตามินบี 1-6-12 และการฝึกบริหาร-
 หารศีรษะแบบคอว์ธอร์น และกลุ่มควบคุม เป็นผู้ป่วยเวียนศีรษะที่ได้รับยาแก้
 เวียนศีรษะและวิตามินบี 1-6-12

เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินระดับความรุนแรงของอาการเวียนศีรษะดัดแปลงมาจากมาตราเปรียบเทียบการวัดโดยใช้สายตา ซึ่งให้ความเที่ยงสูง 0.966 อาการเวียนศีรษะจะถูกประเมินทุกวันด้วยตัวผู้ป่วยเอง และติดตามผลทุก 2 สัปดาห์ เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ติดต่อกัน ข้อมูลที่ได้จะถูกนำมาวิเคราะห์ โดยวิธีสถิติวิเคราะห์ความแปรปรวน สำหรับการเปรียบเทียบระยะเวลาการปรับตัวเพื่อลดอาการเวียนศีรษะของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม ได้ถูกนำมาวิเคราะห์โดยวิธีสถิติครัสคาล วาลิส

เนื่องจากบุคลิกภาพของผู้ป่วยเวียนศีรษะแต่ละคนมีส่วนสัมพันธ์กับอาการเวียนศีรษะ ดังนั้นผู้ป่วยเวียนศีรษะทุกรายได้รับการประเมินบุคลิกภาพ โดยวิธีแบบประเมินบุคลิกภาพของ โอน์แซงค์ ซึ่งมีความเที่ยงสูงถึง 0.84 ฉบับแปลเป็นภาษาไทย โดยรองศาสตราจารย์ แพทย์หญิงสุจิตรา ประสานสุข ข้อมูลที่ได้จะถูกนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบบุคลิกภาพด้านจิตประสาท และด้านชอบแสดงออก/เก็บตัว รวมทั้งการตอบสนองต่อแบบสอบถามที่ไม่ตรงกับความจริง ระหว่างกลุ่ม ผู้ป่วยที่หายจากอาการเวียนศีรษะ และกลุ่มผู้ป่วยที่ไม่หายจากอาการเวียนศีรษะใน ช่วง 8 สัปดาห์ของการทดลอง โดยวิธีสถิติที่

ผลการวิจัยมีดังนี้

1. เมื่อสิ้นสุดการทดลอง 8 สัปดาห์ ผู้ป่วยกลุ่มทดลอง 1 หายจากอาการเวียนศีรษะจำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 38.88 กลุ่มทดลอง 2 มีผู้ป่วยหายจากอาการเวียนศีรษะจำนวน 9 ราย คิดเป็นร้อยละ 50 และกลุ่มควบคุมมีผู้ป่วยหายจากอาการเวียนศีรษะจำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 22.22 และค่าเฉลี่ยคะแนนความรุนแรงของอาการเวียนศีรษะของตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม ลดลงต่ำกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01-.001 เมื่อสิ้นสุดการทดลองสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8

2. คะแนนความรุนแรงของอาการเวียนศีรษะที่เปลี่ยนแปลงไป จากก่อนการทดลอง เมื่อสิ้นสุดสัปดาห์ที่ 2, 4, 6 และ 8 ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 กลุ่มทดลอง 2 และกลุ่มควบคุม พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ระยะเวลาการปรับตัวเพื่อลดอาการเวียนศีรษะ ระหว่างกลุ่มทดลอง 1 กลุ่มทดลอง 2 และกลุ่มควบคุม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. คะแนนวัดบุคลิกภาพด้านจิตประสาท ด้านชอบแสดงออก-เก็บตัว และการตอบสนองที่ไม่ตรงกับบุคลิกภาพที่เป็นจริงในแบบสอบถามบุคลิกภาพ ระหว่างกลุ่มผู้ป่วยที่หายจากอาการเวียนศีรษะกับกลุ่มผู้ป่วยที่ไม่หายจากอาการเวียนศีรษะ พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

A

Thesis Title The Effects of The Cawthorne's Head
 Exercise on The Benign Paroxysmal
 Positional Vertiginous Patients

Name Miss Niya Soaree

Degree Master of Science (Nursing)

Thesis Supervisory Committe

: Penchan S. Monaiyapong,
B.Ed., M.Ed.

: Suchitra Prasansuk, M.D.,
D.L.O (Vien.), D.L.O (Lond.),
F.I.C.S., Cert. of Proficiency
in ORL. (Thai Medical Council)

: Yauwaluk Lauhachinda, B.Sc,
M.Ed.

Date of Graduation Jaunary 6, 1989

Abstract

The purpose of this study was to evaluate the effects of the Cawthorne's head exercise on the benign paroxysmal positional vertiginous patients. Quasi-experimental research method was implemented. The sample was composed of 54 positional vertiginous patients who attended Neuro-Otology clinic Department of Otolaryngology Faculty of Medicine Siriraj Hospital during November 1986 to March 1987. The samples were selected after diagnose was given as

A

"Positional Vertigo Benign Paroxysmal type." The samples were divided into 3 groups by using matching sampling method. Each group consisted of 18 vertiginous patients. The experimental group I received antivertiginous drug, vitamin B1-6-12 and Cawthorne's head exercise, The experimental group II received vitamin B1-6-12 and Cawthorne's head exercise. Lastly, the control group received antivertiginous drug and vitamin B1-6-12.

Tool used in assessing intensity level of vertigo was modified from the visual analogue scale and had demonstrated a reliability of 0.966. The samples were asked to assess their intensity levels of vertigo daily by themselves. The follow up of all samples were done every two weeks within a period of 8 weeks. The data were analysed by using ANOVA and Kruskal Wallis H-test for study adaptation period of improvement vertigo. Since there was an association between personality and vertigo, all vertiginous patients were evaluated their personality by using Thai version of the Eysenck Personality Inventory (EPI) questionnaire, which was translated by associate professor Dr. Suchitra Prasansuk. The EPI questionnaire had demonstrated a reliability efficiency 0.84. The EPI score were identified as Neuroticism (N) and Extraversion-Introversion (E), included Lie Scale (L) to detect attempts to falsify responses. The EPI

score of non-improvement group was compared to the EPI score of improvement group within a period 8 weeks. The data were analysed by using t-test.

The result were as follows:-

1. By 8 weeks, in 7 vertiginous patients, or 38.88%, of experimental group I were absent from vertigo. In 9 cases, or 50% of experimental group II demonstrated the same result. Only 4 cases, or 22.22%, in control group showed absent from vertigo also and there was statistically significant different between decrease intensity level of vertigo of 3 groups ($P < .01 - .001$) after the last 2nd, 4th, 6th and 8th week during the period of the experiment.

2. There was no statistically significant different between the changiable intensity level of 3 groups ($P > .05$) after the last 2nd, 4th, 6th and 8th week during the period of the experiment.

3. There was no statistically significant different between the adaptation period for reducing vertigo of 3 groups ($P < .05$)

4. There was no statistically significant different between the personality in term of Neuroticism (N) and Extraversion-Introversion (E), include a response distortion (Lie Scale) (L) of the improvement group and non-improvement group ($P > .05$).